

I redbar verksamhet, ej i romantisk dröm,
Med hjertats tjusningskraft och dygdernas exempel
Du gjorde af ditt hus lycksalighetens tempel —
Du var prestinnan der. Förtrolighet och frid
Och ordning och behag gick, i förderfvets tid,
Att der en fristad få, att värma der och gläda.
De sälla i ditt hägn, de arma och de späda,
Som lekte vid din fot, som logo vid ditt bröst:
Allt vårdade din blick, allt lifvade din röst.
En make mellertid ser dagens mödor flydda,
Och vänder tröttad hem till lugnet af sin hydda,
Förtjust i hoppet re'n att helsas vid dess dörr
Af samma englablick och kända röst, som förr . .
Och nu, och nu sin arm om tjuserskan han lindar —
Farväl! du toma ståt, som hopens syn förblindar!
Och sorg och guld, farväl! . . . hvad är ett fräjdstort namn,
Hvad är ett hopadt guld, emot en makas famn?
En huld och odeldt famn i glädje och i smärta,
Ett hjerta klappande emot ett tacksamt hjerta,
En vän, som känner blott och andas för en vän,
Den han får göra säll — och hon gör säll igen! . . .
Gud! om en ynglings suck igenom molnen hinner,
Om ej förutan hopp dess korta vår försvinner,
Och ej förutan glans dess sommarsol går ner;
Mitt hjerta höjer sig, och lugnar sig och ber:
Gif mig en sådan vän! gif mig en sådan maka!
Så vill jag lyckans brant och ärans höjd försaka,
Och undrarens sorl, och täflarens strid,
Och, lycklig med min lott, min gömda hyddas frid,
Mitt rena sinnes frid, min maka och min lyra,
Försmå de storas gunst, förakta hopens yra!

Så, qvinnor! glädjens ros, ömt hägnad af er hand,
Gror upp för er och oss, på dödlighetens strand.